

ΤΕΧΝΗ

Τέχνη: είναι η δημιουργική έκφραση του ανθρώπου που χαρακτηρίζεται από αισθητική ποιότητα.

Προσφορά της τέχνης:

Η τέχνη δίνει στο δημιουργό της τη δυνατότητα να εκφραστεί, να εξωτερικεύσει τα συναισθήματα, τις σκέψεις, τους προβληματισμούς και τα όνειρά του.

Αποτελεί μορφή επικοινωνίας του καλλιτέχνη με το κοινό μέσω του έργου του, προσφέρει αισθητική συγκίνηση και τροφή για σκέψη στο θεατή/ακροατή.

Συντελεί στην πνευματική καλλιέργεια και παιδεία, εξυψώνει τον άνθρωπο πνευματικά και ηθικά.

Συμβάλλει στη γενικότερη πρόοδο της κοινωνίας και του πολιτισμού, καθώς και στην κατάκτηση υψηλής ποιότητας ζωής.

Ο ρόλος του καλλιτέχνη:

Ο καλλιτέχνης, όπως και κάθε δημιουργός, οφείλει:

* Να είναι συνειδητοποιημένος πολίτης και να θέτει τις δυνατότητές του στην υπηρεσία του κοινωνικού συνόλου. Πρωταρχικό του μέλημα πρέπει να είναι «η τέχνη για τον άνθρωπο».

* Να μην είναι κλεισμένος στο «γυάλινο πύργο» του, αλλά να αποτελεί ενεργό μέλος της κοινωνίας. Να αποτελεί πρότυπο συμπεριφοράς, για να μπορέσει να πείσει με το έργο του και να λειτουργήσει ως παράδειγμα προς μίμηση.

* Να προωθεί τις ηθικές αξίες. Να καταπολεμά το ψεύδος, την υποκρισία, την ιδιοτέλεια, την καταναλωτική μανία, τον υλικό ευδαιμονισμό.

* Να αγωνίζεται για την κατάκτηση της εσωτερικής του ελευθερίας. Ο καλλιτέχνης πρέπει να δημιουργεί ανεξάρτητα και ανεπηρέαστος από δεσμεύσεις ή πιέσεις.

* Να αποβλέπει με το έργο του στη συναδέλφωση των λαών και στην επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων. Με την αντίληψη αυτή οφείλει να αγωνίζεται για την προσέγγιση των λαών, το σταμάτημα των πολέμων, την καταπολέμηση της πείνας και την επίλυση των οικολογικών και άλλων προβλημάτων.

* Να μην εμπορευματοποιεί την τέχνη του. Αν αντικειμενικός στόχος του είναι μόνο το υλικό κέρδος, τότε εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς πως η τέχνη αυτή μπορεί να υπηρετεί να υπηρετεί σκοπιμότητες που αντιστρατεύονται την αλήθεια, να ασκεί προπαγάνδα, να φανατίζει, να «λασπολογεί».

* Χρέος, τέλος, του δημιουργού είναι να γίνει δάσκαλος και να μυήσει στον τρόπο δημιουργίας του νέους ανθρώπους που θα συνεχίσουν το έργο του.

Η τέχνη και το σύγχρονο σχολείο:

Η Τέχνη αποτελεί παράγοντα εξανθρωπισμού του ανθρώπου. Ο ανθρωπιστικός και παιδαγωγικός της ρόλος είναι αδιαμφισβήτητος. Θα έπρεπε, λοιπόν, να αποτελεί βασικό στοιχείο της εκπαίδευσης. Κάτι τέτοιο ελάχιστα συμβαίνει σήμερα. Συγκεκριμένα:

- Η οργάνωση καλλιτεχνικών εκδηλώσεων, εκθέσεων, συναυλιών κ.λπ. είναι περιορισμένη ή αντιμετωπίζεται ως απώλεια χρόνου.
- Τα μαθήματα μουσικής και καλλιτεχνικών που προβλέπονται από το αναλυτικό πρόγραμμα θεωρούνται δευτερεύοντα και αντιμετωπίζονται με προκατάληψη.
- Λίγα σχολεία διαθέτουν θεατρικές ή μουσικοχορευτικές ομάδες κ.λ.π.
- Οι μαθητές δεν επισκέπτονται συχνά μουσεία, αρχαιολογικούς χώρους κ.λ.π., ώστε να συνειδητοποιήσουν την αξία της τέχνης του λαού μας.
- Το μάθημα της ιστορίας της τέχνης διδάσκεται προαιρετικά και συνήθως χωρίς το απαραίτητο εποπτικό υλικό.
- Η εκπαίδευση σήμερα μοιάζει να στοχεύει περισσότερο στη δημιουργία παραγωγικών μονάδων παρά ανθρώπων αισθητικά ευαίσθητων και καλλιτεχνικά παιδευμένων. Ο μαθητής καταλήγει να συνδέει το σχολείο αποκλειστικά με την εισαγωγή σε κάποιο Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα, που με τη σειρά της καθορίζει και την επαγγελματική του σταδιοδρομία. Πρόκειται για μια νοοτροπία καθαρά ωφελιμιστική που απομακρύνει το νέο από την τέχνη, καθώς η τέχνη δεν υπόσχεται άμεσα και μετρήσιμα κέρδη.

Προτάσεις:

- Στροφή προς μια ανθρωπιστική κατεύθυνση σπουδών και αναβάθμιση των καλλιτεχνικών μαθημάτων.
- Συμμετοχή στην πολιτιστική ζωή με την παρουσίαση και οργάνωση καλλιτεχνικών δραστηριοτήτων.
- Διάθεση περισσότερου χρόνου και κατάλληλου υλικοτεχνικού εξοπλισμού.
- Ενημέρωση και γνωριμία με δημιουργήματα Τέχνης και με δημιουργούς.
- Επίσκεψη μετά από κατάλληλη προετοιμασία σε αρχαιολογικούς χώρους, μνημεία, μουσεία, εργαστήρια δημιουργών και συμμετοχή σε εκπαιδευτικά προγράμματα με σχετικό θέμα.
- Γνωριμία με την τέχνη άλλων λαών μέσω εκπαιδευτικών προγραμμάτων πχ. e-twinning, Comenius, με ανταλλαγές επισκέψεων κ.λ.π.

Συμπέρασμα: Αποτελεί ανάγκη να δοθεί έμφαση στην αισθητική αγωγή των νέων με νέα μαθήματα, βιβλία, εποπτικά μέσα αλλά και την απαραίτητη χρηματοδότηση από το κράτος, γιατί η αναβάθμιση της αισθητικής του πολίτη αποτελεί τη βάση για την ευρύτερη καλλιέργειά του.